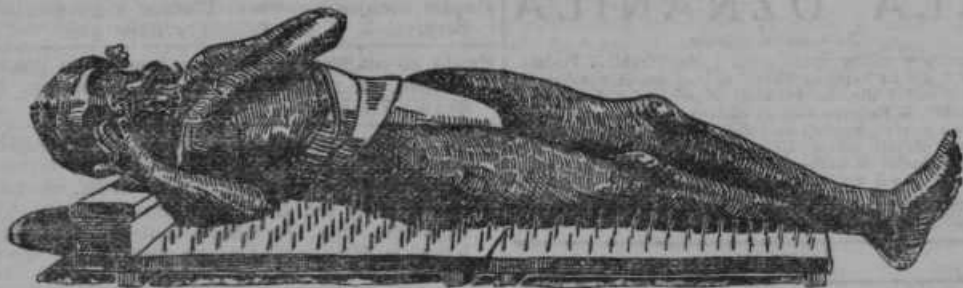

Indijski fakirji

Večina Indijcev časti boga Brahma, v katerem je vtelešana nemirna, vedno potujoča duša. Brahmani verujejo, da imajo dušo, ki se loči od telesa in potuje po svetu. Zato si prizadevajo, da dušo rešijo telesa z globokim premišljevanjem, trdo vero in mučenjem telesa. Ta čudna vera je ustvarila mnogo brahmanskih čudakov — fakirjev.

Ti fakirji so različne starosti in izobrazbe, a navadno so pravi verski čudaki. Med njimi je mnogo potepuhov, delomržežev, goljufov in norcev. Hodijo na pol nagi, a telesa namažejo s pepelom svetega ognja in jih tako dolgo bičajo, da postanejo neobčutljiva za udarce.

Po vseh indijskih mestih najdemo fakirje, ki s tem častijo Brahma, da cele dneve in noči ležijo na ostrih klinih. Prav tako najdemo po mestih brahmanska svetišča, v katera

morajo verniki iti bos po tleh, ki so nabita z ostrimi zobci.

Mnogo je fakirjev, ki dan in noč nepremično stojijo na istem mestu. V tem položaju često vzdržijo po celo leto. Drugi se spet odlikujejo po tem, da po več let ne spregovorijo nobene besede. Spet drugi si nikdar ne dajo ostriči las

Pri opazovanju teh fakirjev se človeku koža ježi od groze, če pomisli na to, koliko muk so prestali, preden so postali neobčutljivi.

Glede mučenja in utrjevanja telesa so zelo iznajdljivi. Razen navedenih načinov najdemo še druge. Tako na primer niso redki fakirji, ki nagi sedijo na vročem poletnem soncu, ki v Indiji precej bolj pripeka kot pri

nas, razen tega pa so še obkroženi z ognji. V takem položaju vzdrži fakir po več ur.

Drugi fakirji po cele dneve visijo obešeni z glavo navzdol.

Brahmo častijo tudi tisti fakirji, ki s svojim hipnotičnim pogledom krotijo strupene kače. Proti strupom so tako utrjeni, da jim kačji pik ne škoduje.

Vse te in druge muke prenašajo fakirji v čast boga Brahma, z namenom, da bi telo naredili neobčutljivo in dušo rešili. Ker če se duša loči od telesa, to postane neobčutljivo za vsako muko. Pobožni fakirji za časa mučenja ne čutijo telesnih bolečin, ampak — zadovoljstvo.

Povest o repi

V stari knjigi sem čital sledečo povest, o kateri sicer ne vem, je li resnična ali ne, ker se je pač vršila že pred mnogimi leti.

Peter Bradač se je nekega večera vračal domov zelo utrujen od celodnevne dela. Blizu hiše sta ga veselo pozdravljala pes in maček, žena pa je klicala s praga:

»Pridi brž, repa je že kuhana!«

Peter je hotel baš stopiti v hišo, kar se pojavi na lepem konju mlad mož, ki prosi za sprejem, ker je bil zgrešil pot in ponoči ni vedel kam. Vse na njem je kazalo, da je mo-

ral biti kak imeniten gospod, videlo se je pa tudi, da je bil od dolge ježe popolnoma izmučen. Rekel je:

»Ljubi gospodar, ne morem več dalje. Daj, da si odpočijem do jutra. Denarja sicer sedaj nimam, ali jutri ti bom vse bogato poplačal. Sprejmi me v božjem imenu!«

»V božjem imenu si dobrodošel,« je odgovoril Peter. »Za večerjo boš dobil le kuhano repo, ker drugega nimam. Videl pa boš, da je ta repa posebno dobre vrste. Tako velike in debele repe sploh težko kje najdeš.«

Tujec je povečerjal s Petrom in njegovo ženo in kmalu nato so v hiši že spali vsi: Peter, njegova žena, pes in maček.

Drugo jutro se je tujec poslovil z besedami:

»Draga moja, pridita v moj grad, da vama poplačam vajino gostoljubnost. Jaz sem francoski kralj. Pozdravljena!«

Peter je prestrašeno gledal za njim in je naposled dejal:

»Francoski kralj? Kaj sem storil? Dal sem mu jesti samo repo... Nikoli si ne bom upal na njegov grad.«

Žena pa je menila:

»Francoski kralj! Kakšna čast! Moral boš iti k njemu, jaz tako hočem!«

Dnevi so se vrstili drug za drugim, zrastle je že spet nova repa, prav bogato je obročila. Žena je izbrala nekoliko izmed najlepših, jih je položila v košaro in mož bi moral z njimi do kralja.

Peter se je napotil po ženinem povelju, premišljeval pa je vso pot, kaj bo rekel kralju na tako neznan darilo. Najbrž ga bo dal spoditi. V taka in enaka razmotrivanja zatopljen je nevede začel kar jesti repo za repo, tako da mu je nazadnje ostala v košari samo še ena, najlepša. S to je stopil ves razburjen in tresoč se od strahu pred prestol. Kralj se je razveselil nad darom in je zapovedal, naj mu hranijo repo v lepi usnjati torbici. Kadar bo torbico pogledal, se bo spomnil dobrih prijateljev, ki jih ima tam nekje zunaj na deželi. Petru pa je dal po svojem blagajniku izplačati tisoč zlatnikov.

Ko je Peter previdno hranil svoje zlatnike, da jih ne bi izgubil, je srečal na stopnicah do kraljevega gradu starega kraljevega blagajnika. Ta ga je ustavil, rekoč:

»Kaj pa si podaril kralju takega, da sem ti moral izplačati v njegovem imenu kar celih tisoč zlatnikov?«

»Eno repo,« je odgovoril Peter.

»Eno samo repo?« se je začudil blagajnik, ko je Peter odšel. »Toliko denarja za tako majhen dar! Kaj bi neki kralj dal za dragocenejši dar?«

»Hitro se je domisljal, da ima doma krasnega konja, belca. Tega je hotel podariti kralju in je pričakoval zanj bogato plačilo. Veselil se je že vnaprej, ker je bil silno skop in ni imel denarja nikoli dovolj.

Kralju je bil konj zelo všeč.

»Dobrih pet sto zlatnikov je vreden,« je rekel naposled. »Dal ti bom pa zanj nekaj, kar ima dvakrat toliko vrednost in kar mi je razveselilo srce.«

Pri teh besedah je izročil blagajniku usnjato torbico z zagotovilom, da mu je vsebino dal poštenjak kot znak prijateljstva in da se le težko loči od tako plemenitega daru.

Blagajnik je hitro skril dobljeno torbico pod plašč in je skoraj tekkel iz grada, ker je hotel na samem pogledati, kaj je dobil. Odprl je torbico in v njej našel — repo. Lepa je bila po obliki in barvi, ali kaj — bila je le repa; niti snesti je ni hotel, ker bi se mu zdelo, da je strupena, taka jeza ga je grabila.

Kaj je nazadnje počel z repo, tega ne vemo, saj pa je ta povest že tudi zelo stara.

* Vsaka stvar ima dobro stran

Najemnik (hišnemu gospodarju): »Stanovanje bi mi približno odgovarjalo. Veliko je, na lepem prostoru in ni predrago. Vkljub temu ga ne morem vzeti, ker je mokro.«

Gospodar: »Mokro? Tudi to je ena prednost. Le pomislite, koliko manjša je nevarnost pred požarom v mokrih stanovanjih!«